

תיאטרון
באר-שבע

עד שהמליות יפגישו בינינו

מאת **נועה לזר קינן**
בשיתוף עם **דפנה זילברג**
עפ"י רעיון מאת **נבו זיו**
בימוי **דפנה זילברג**

מאת **נועה לזר קינן** בשיתוף עם **דפנה זילברג**,
 עפ"י רעיון מאת **נבו זיו**

דרמטורגיה
שחר פנקס

בימוי
דפנה זילברג

השחקנים

אביגיל
שירה נאור

תומר
דורון בן דוד

צילה
דורית לב ארי

טל הנגר
רון ביטרמן

בועז הרופא / ירין המחנך / רבי
אורן כהן

הילד נועם
איתי ארד / אבישי לוי

עיצוב תפאורה ווידאו
ניב מנור

עיצוב תלבושות
ארנה ברנט שמעוני

מוזיקה
כנען לבקוביץ

עיצוב תאורה
קרן גרנק

עיצוב תנועה
אריאל נ. וולף

עוזרת במאית
רותי גפן

קול ניר המנוח **שלומי טפיארו**
 הדרכה קולית **אפרת ליפשיץ**

הצגה ראשונה 25 ביולי 2024, תיאטרון באר שבע, אולם 2

🕒 כשעה וארבעים דקות ללא הפסקה

מימין לשמאל: שירה נאור, רון ביטרמן, איתי ארד, דורון בן דוד

תקציר

אביגיל היא אלמנה צעירה מידי, עוד לא בת ארבעים. ביום השנה למותו של בעלה, היא פוגשת את חברו הטוב תומר, דרכו היא מגלה שבעלה השאיר לה צוואה מיוחדת. טרם מותו הוא מצא עבורה שלושה גברים פוטנציאלים בניסיון לדאוג לה לאהבה חדשה ביום שאחרי לכתו. החיים של אביגיל מספיק מסובכים כרגע: יש לה כביסות, חובות וילד בן 10, נועם, שמלא בחרדות. אין לה פנאי לדייטים עכשיו. אבל היא חייבת להוכיח לעצמה ולסביבה שהיא חזקה ולא בדיכאון, כמו שנראה. כדרכם של דייטים, אביגיל מוצאת עצמה במצבים לא צפויים ומתמודדת לראשונה עם האבל על בעלה ועם השאלה איך אפשר למלא מחדש את החור שבלב.

קומדיית מסע מצחיקה-עצובה על החיים שאחרי המוות ועל כוחה של אהבה.

אישה בורחת מהמציאות

מאת המחזאית נועה לזר-קינן

ההיכרות שלי עם דפנה זילברג החלה כאשר היא ביימה את המחזה הראשון שלי, "ברטוד ואגנס", שהועלה בהבימרתך. העבודה המשותפת הפכה לחברות. כשנבו, בעלה של דפנה חלה, חוויתי איתה את הפרידה ואת הסוף. כאשה חרדתית עם נטייה להיפוכונדרייה, צפיתי למעשה באחד מתסריטי האימה שלי. בדיאלוג עם דפנה, אחת הדרכים להתמודד עם המכה הנוראה הזו, הייתה להתבונן על האירועים כמו סצנות מסרט או סדרה, מה שאיפשר לי לתפוס מהם מרחק, לנתח אותם בכלים דרמטיים וחשוב מזה - אולי אפילו לצחוק מהם.

כאשר דפנה הציעה לי לכתוב מחזה בנושא, הרגיש לי טבעי לעשות את זה איתה. ואז היא סיפרה לי על הרעיון של נבו - גבר גוסס שמחפש לאשתו אהבה חדשה. הייתי כל-כך שמחה אם היה זה הוא שכותב את הרעיון שלו, אבל רצה הגורל שנבו הלך והרעיון נשאר. עכשיו לכי תכתבי את הצוואה שלו. גם ככה קשה לכתוב, אז בטח ובטח רעיון של אדם מוכשר ומת. בעלה של חברה. בתחילת תהליך הכתיבה הרגשתי כ"אישה בורחת מצוואה". יחד עם דפנה ושחר פנקס, דרמטורגית-העל, התחלנו לחשוב על הדרך לספר את הסיפור. מאחר שאת הסיפור שנבו רצה לספר, לא יכולתי לספר טוב ממנו, בחרנו להתמקד בזווית של האישה.

אבל אז התקשיתי להתחבר לרעיון של הדייטים. אמנם הייתה לי דפנה כמקור בלתי נדלה של חומרים, אבל מה לי ולדייטים אחרי חמש-עשרה שנות נישואים? איך אני אמורה לכתוב את זה? היו לי שלל תירוצים כדי לברוח, כמה שיותר רחוק, מהצוואה המחייבת. ואכן הרחקתי לכת. השלב בכתיבה בו מנסים לתפוס את הרעיון הנכון, הוא תמיד הכי קשה עבורי. מרוב "פומו" (חרדת החמצה) אני מתרוצצת באין ספור דרכים ושבילים עד שאני בוחרת בדרך אחת. מזל שדפנה ושחר

היו שם להתרוצץ איתי. איפה לא היינו? היה לנו רעיון על אלמנה שחוטפת את רופא העור ששגה באבחון של בעלה; אלמנה שמזמינה מסין רובוט בדמות בעלה המנוח; בסיפור אחר היא חוזרת לעבר בניסיון להציל את בעלה, היכן שכשלה במציאות; ובאחר, היא כבר בערב חתונתה השנייה ובעלה המנוח מופיע ומערער את החלטתה והיו עוד.

התיקייה התמלאה בקבצים, אבל כלום לא נתפס. ואולי לא התחברתי לאף רעיון מהפחד להתחבר לדמותה של האלמנה. בדרך כלל, זה הרגע בתהליכי כתיבה שבו אני רוצה לפרוש מהפרויקט, לפרוש מהמקצוע ולחזור למלצר. אבל אחרי רגעי הייאוש ובעזרתן האדיבה של שותפותיי, התבוננתי בכל מה שבכל זאת התגלה בשדות השונים בהם חרשנו וזרענו, ותודה לאל, הצלחתי להבחין בכמה שתילים. הגיבורה הפכה יותר ברורה והדמויות של בנה וחמותה התגלו.

עכשיו הרגשתי יותר בטוחה לחזור ולנסות למלא את הצוואה. לספר את הסיפור מהזווית של האישה - מסוף שנת האבל ולא מתחילתה ובלי פלאשבקים מתקופת המחלה. ופתאום זה קרה. אחד מרגעי החסד הנפלאים והנדירים בתהליך הכתיבה הוא, כשלפתע נפתחת דרך שאפשר לצעוד בה וניתן לדמיין את סופה.

באמצע הכתיבה, נחת עלינו השבעה באוקטובר, שהגדיר מחדש מושגים של מוות, אבל ופרידה. הייתה תחושה שכל המילים התפוררו וכל סיפור מתגמד לעומת המציאות. אך מצד שני, זה נתן דחיפות לספר סיפור קטן, שמהדהד לרבים אחרים, על פרידה, אבל וצמיחה.

נבו, אני מקווה שמילאנו את הצוואה שלך לטעמך, תהנה מההצגה.

מימין לשמאל: נועה לזר קינן, דפנה זילברג, רותי גפן

חורבן

מתוך "שירי אלמנה" מאת דפנה זילברג

לכל חורבן יש רגע של הולדת.
הרגע בו מתבשרת הבשורה,
נאמרת השורה,
שאינ ממנה חזרה.
והחיים מתפצלים לשניים – לפני ואחרי.
כמו פרסומת לשיטת הרזייה,
רק שאת לא בטוחה אם זו אמת או הזיה,
ואני למודת חורבנים טוב טוב,
הפסיכולוגית שלי קוראת לי בשם החיבה – איוב.
ועדיין, החורבן כמו חורבן,
מכה בך בדרך כלל כשאתה הכי לא מוכן, או מוכנה.
אז אני הייתי בכניסה למשחקייה של העירייה
ביום חורפי אחר הצהריים
עם בטן של חודש שמיני ומעיל דובון,
מתנשפת בשביל שתיים
ומגלגלת בעגלה פעוט בן שנתיים.
בליל רועש של ילדים והורים וריחות של במבה, מגבונים ו... קקי?
עוד מישהו מריח את זה? שיט. זה מאיתנו.
אני עוצרת את העגלה באיזו פינה לא שקטה,
משכיבה את הפעוט ומנקה.
הטלפון שלי מצלצל, השם של בעלי על הצג.
לענות? לא לענות? אני עונה.
החלטה שתיזכר לדורות...
הוא הלך לרופא לדבר על תוצאות של איזו בדיקה,
הוא אומר מה שאומר, ואני אומרת לו "חכה דקה",
הפעוט בדיוק בוכה,
הלב שלי נופל לתחתונים,
אבל אני צריכה להיזהר לא להפיל את המגבונים.
אני קולטת רק שברי מילים - אגרסיבי ומהיר וממאיר,
וממלמלת קלישאות כמו – נתמודד וננצח ביחד,
כאילו אנחנו הולכים לרוץ לראשות הממשלה,
ולא להתמודד עם מחלה.
איך יכול להיות שלמישהו שנראה בריא
מסתובב בגוף משהו כל כך מסוכן?
ולמה הפעם בניגוד לשאר החורבנים,
לא הסכמתי לראות את הסימנים?
ברור שלרופא הייתה בשורה לא טובה ביד,
אחרת הוא היה אומר אותה מיד.
בסמס, במייל, בנייד.
למה לא באתי איתו לפגישה?
איך לא הייתי מספיק רגישה?
כמה אפשר להיות בהכחשה?
הוא היה צריך אותי שם, בכסא ליד,
זאת לא בשורה שמקבלים לבד.
אני שומעת שהוא נסער ורחוק וקשה לו,
ואין לי איך לעזור,
אני תקועה פה עם ילדה בבטן וילד בעגלה
ואומרת לו – פשוט תחזור.
ניפגש בבית, נתחבק נדבר, נבין מה זה אומר.
ובא לי לבעוט במדרגות הבטון, לסרב לקבל את הצו,

ולצעוק – למה?! למה אנחנו? למה דווקא הוא? למה עכשיו?
 עד שמצאתי גבר שאני כל כך אוהבת,
 ככה עושים אלוהים? מה, לא התאפקת? היית חייבת?
 חודש לפני הלידה ככה לנפנף לנו בפנים עם המוות?
 אבל אסור לי להתפרק שעתיים לפחות,
 להיות חזקה, לא להעמיק בשיחות,
 כי הבן שלי חושב שאימהות לא בוכות.
 בפנים חיוורות אני מנסה לזרוק לילד חיוך קטן.
 בדיוק מגיע חבר, אבא של ילדה מהגן,
 הוא שואל "מה קרה?" ואני אומרת בשקט, לו וגם לעצמי –
 לנבו יש סרטן.

וככה עם חיתול נקי וגוש... בטון בלב,
 אנחנו נכנסים למשחוקיה עמוסה עד כאב.
 תאורת פלורסנט, אקוסטיקה נוראית,
 שחקנית בתלבושת חד קרן ובידורית,
 ואני מתיישבת על משטח דשא סינטטי ובונה מגדל מלגו,
 נמרח לי סמוצי על הבגדים,
 וכל מה שעובר לי בראש זה הספדים,
 ואיך מגדלים לבד שני ילדים?
 לבן שלי מתפרק המגדל והוא בוכה נורא,
 ואני מנחמת ומלטפת אבל חושבת לעצמי,
 תתחשל מהר ילד! הנורא מכל עוד לא קרה.
 אני נזכרת שיש לי פגישה הערב,
 ומתקשרת לבוסית שהייתה פעם מורה שלי
 רק להודיע שלא אגיע.

"הי דפנה" אני שומעת את הקול הנעים שלה עונה לי,
 ומתחילה להרגיש איך הכל עולה לי,
 "אני לא אוכל להגיע הערב כי... משהו קרה לבעלי..."
 הדמעות יוצאות ממני בלי אזהרה,
 ואני עומדת בוכה באמצע משחוקיה
 כמו ילדה שאיבדה את אמא והתפרק לה המגדל,
 וברח לה פיפי ונרטב לה הסוודר,
 ובא לה חיבוק ונשיקה ובגדים יבשים,
 ושמישהו יגיד לה שיהיה בסדר.
 יהיה בסדר?

(פאזזה)

על השאלה הזאת אני עוד לא יודעת מה לענות, או לחשוב,
 גם לא הצלחתי להפוך את הדרעק הזה למשהו טוב,
 לא חציתי בשחייה את תעלת למאנש, או אפילו את הכנרת,
 יש הרבה ימים שאני פשוט מקטרת,
 עצובה, מבוהלת, מקללת...

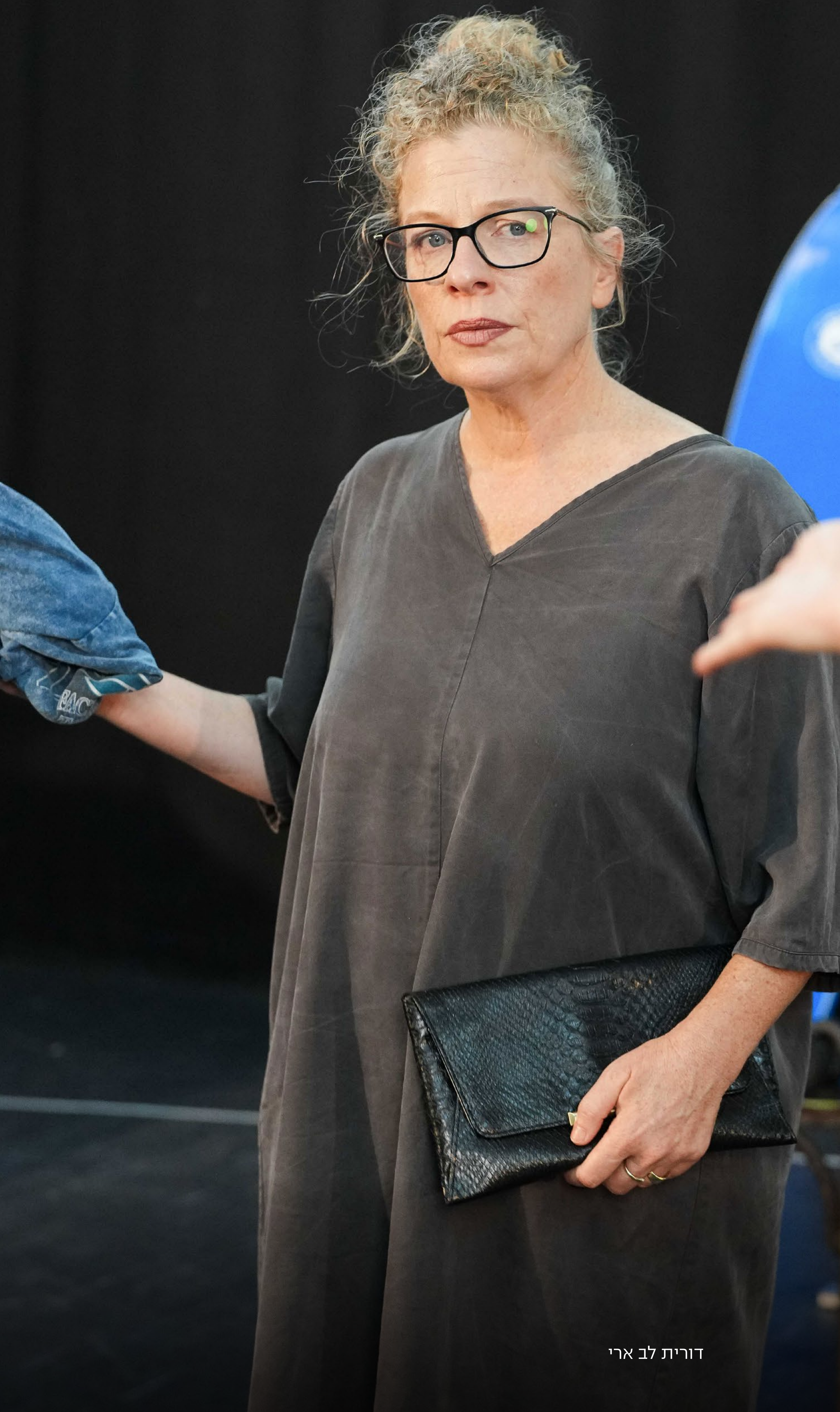
ואנחנו מנסים, כמו שני נזירים בודהיסטים בהתלמדות,
 לאלף את המוח להיות ברגע, כי רק ככה אפשר לצלוח את ההתמודדות,
 לא לכתוב תסריטים מפחידים או מעודדים,
 לחבק הרבה את הילדים.

פשוט להיות. לנשום. לחיות. ובינתיים -

התינוקת שהייתה בבטן כבר בת שנתיים
 הסרטן עדיין איתנו, אבל אנחנו לא מתקפלים,
 ויש טיפולים מעולים,
 ותקווה. והמון אהבה.

וזה לא נגמר עד שהאישה השמנה לא שרה,
 אבל לא משנה מה יקרה, תמיד אזכור את החורבן הזה
 בתור משהו שבישרו לי כשאני מתעסקת בחרא.

דורית לב ארי

עד שהמוות הפגיש בינינו

מאת דפנה זילברג, במאית ההצגה

הרעיון למחזה נולד בעצם כשנבו, בעלי, עוד היה בחיים, אבל במצב שכבר ידענו שזה רק עניין של זמן. מעבר להיותנו זוג, גם יצרנו ועבדנו יחד. נבו היה עיתונאי, כתב ועורך במוספים "שבעה ימים" ו"שבעה לילות" ב"ידיעות אחרונות". הוא כתב שלושה ספרי ילדים ושני מחזות שאני ביימתי. מאוד נהנינו מהעבודה והיצירה המשותפת ונהגנו לקרוא לעצמנו "צחוק ודמע הפקות". אהבנו ליצור הצגות שיודעות לשלב בין עצב לשמחה, ממש כמו בחיים. לכן, כשנבו חלה בסרטן, היה זה אך טבעי מבחינתי שניצור מזה משהו, שנהפוך את "הדרעק" הזה ליצירה.

אלא שהפעם, המכה הייתה קשה וכואבת מדי ולא הצלחנו להתרחק מספיק ולהרים את הראש מעל המים. עד שכמה חודשים לפני מותו, נבו אמר לי פתאום – "אני יודע מה, נכתוב על הסרטן". "חכה רגע", אמרתי ומיד רצתי לחדר העבודה וחזרתי עם עט ובלוק צהוב מהסוג שנבו אהב לכתוב עליו והתיישבתי מולו "דבר אליי". והוא דיבר, לאט, כי הדיבור שלו כבר היה כבד ואיטי, ואמר שהוא רוצה שנכתוב מחזה על גבר גוסס מסרטן שיוצא לחפש לאשתו אהבה חדשה. בלעתי רוק ובמקום לבכות, אמרתי – "זה רעיון מעולה" והתחלנו לפתח אותו יחד.

חשבנו שגבר אחד הוא מוצא לה ב"טינדר" וגבר אחר בבית החולים ואולי הגבר השלישי זה בכלל מישהו שהוא מכיר מהחיים שלהם... ולא הספקנו לפתח את זה עוד הרבה כי כמה חודשים אחר כך נבו נפטר, חודש לפני יום הולדתו ה-43, והשאר אחריו אותי ואת שני הילדים שלנו, אדם ואסיה, בני 4.5 ושנתיים וחצי (זה גיל שהחצי עדיין חשוב).

הקומדיה הרומנטית הוא ז'אנר שגם נבו וגם אני מאוד אהבנו, ועוד לפני שהוא חלה החלטנו שנכתוב יחד מחזה כזה. ראינו יחד הרבה קומדיות רומנטיות קלאסיות, ניתחנו ופירקנו אותן, והיו לנו כבר כמה סיפורים למחזות בז'אנר הזה שהתחלנו לפתח. מה שמושך אותי בז'אנר הקומדיה הרומנטית הוא הסגנון של ה"אגדה". יש בו מתיקות וקסם,

ומפגש בין שני הפכים משלימים, שעצם החיבור ביניהם גורם לנו להאמין מחדש באהבה ובשלמות של העולם. במקרה שלנו, חיברנו את ז'אנר הקומדיה הרומנטית עם סיפור של שכול ואובדן. יש לנו גיבורה שאיבדה את אהבת חייה, שחווה את ההיפך מחיבור, אהבה והרמוניה, וכל הזירות בחייה קורסות. וכשעל הרקע הזה מצליח להיווצר סיפור אהבה, סיפור על חיבור של שני אנשים שבורים שמצליחים להיפגש ולממש את האהבה שלהם, למרות הכל, זה נותן הרבה תקווה.

היה לי ברור, שהמחזה הזה שנבו חשב עליו, צריך לקרות. ושהוא צריך להיכתב יחד עם נועה לזר-קינן, חברה וקולגה שלי, שהכירה טוב את נבו וליוותה אותנו בסיפור הזה. ידעתי גם שנועה תוכל להביא את השילוב, הכל כך מיוחד הזה, בין הומור לכאב בצורה חכמה ורגישה, כמו שהיא יודעת. אני מרגישה שנולד מחזה כל כך מצחיק, וכואב ולא שגרתני, שמייצג בכבוד את "צחוק ודמע הפקות", ומביא אל הבמה גם את המכאוב וגם את כוח החיים והאהבה.

מימין לשמאל: דורון בן דוד, דפנה זילברג

לבעלך זה לא היה קורה

מתוך "שירי אלמנה" מאת דפנה זילברג

את, כן את.
עם הלק המתקתק,
עם השיער המסודר,
עם הבגדים החדשים, הנקיים,
את, שמדברת עם אמא שלך כל יום בטלפון,
ולפעמים חושבים שאתן אחיות.
את, שדואגת לחסן את הילדים לשפעת בתחילת הסתיו,
ולמרוח שכבה עבה של קרם הגנה בקיץ,
ולא שוכחת לקחת מטריה ביום הראשון של הגשם.
שמזמינה תחפושות לפורים כבר בסילבסטר,
היחידה שהצליחה לתפוס מקום בגן המונטסורי.
את, שהחרדה הקלה שלך שומרת עליך,
ועל כל מי שסביבך,
שאומרת תמיד – Better safe than sorry
ומצחקת צחקוק נויירוטי.
אבל הוא לא התחתן איתך,
הוא התחתן איתי.
איתי.
עם השיער הסתור,
והכתמים על הבגדים,
שקובעת תור ללק ואז שוכחת ממנו,
שכותבת ביומן אבל לא מסתכלת מה היא כתבה,
אישה נטולת פחד,
אבל מלאת אימה,
אופטימית חסרת תקנה,
זאת שאומרת שיהיה בסדר.
גם רגע לפני האסון.
שהופכת כל דבר להצגה או בדיחה,
שצוחקת על אנשים שמאחלים אחד לשני – בריאות!
הוא התחתן איתי. עשה טעות.
אם הוא היה בעלך היית עולה על זה מזמן.
היית אומרת לו "ממי תבדוק את הנקודה הזאת, זה לא נראה לי"
אני קובעת לך תור לרופא עור.
אתה יודע מה אני תמיד אומרת
...Better safe than sor
היא, הייתה מצילה אותך.
איתה, היית נשאר בחיים.
עם סיפור טוב לספר לילדים,
יום אחד, כשהם יגדלו,
לא עכשיו, הגדול עוד קטן.
זה לא הזמן להפחיד אותם עם סרטן.

הומור שחור

הומור שחור, הידוע גם כהומור אפל או 'הומור גרדומים', הוא תת ז'אנר של קומדיה וסאטירה העוסקות בנושאים ואירועים רציניים ביותר באמצעות הומור שמקליל נושאים רציניים, מטרידים או טאבו. לעתים קרובות מדובר בנושאים הנחשבים בדרך כלל קודרים או חולניים, כמו מוות, מחלות, מלחמה וטרגדיה. ההומור השחור שואב את האפקט הקומי שלו ממיציאת משהו הומוריסטי במצבים הנחשבים בדרך כלל לא נעימים או רגישים חברתית.

דוגמאות להומור שחור יכולות לנוע בין בדיחות על מוות או מחלה לפרשנות סאטירית בנושאים רציניים כמו פוליטיקה או נורמות חברתיות. הכוונה מאחורי ההומור השחור היא לא להקטין או להפחית את רצינותם של נושאים אלה אלא לספק מנגנון התמודדות, לעורר מחשבה או לערער על טאבו חברתיים באמצעות הומור.

הומור שחור משמש, לעתים קרובות, בהקשרים בהם הקהל מבין את הרצינות הבסיסית של הנושא. אפשר למצוא הומור שחור בספרות, בקומדיה על נגזרותיה, בקולנוע ובשיחות יומיומיות בין אנשים שנוח להם עם טבעו העוקצני. עם זאת, חשוב לציין שלא כולם מעריכים או מבינים הומור שחור, והשימוש בו יכול להיות שנוי במחלוקת בהתאם לרגישות הקהל ולהתאמה של ההקשר.

לפי פרויד (1916) ההומור הוא סוג של מנגנון הגנה המאפשר לאנשים להתמודד במצבים קשים. הוא אמצעי להשיג הנאה על אף האפקט המצער והמכאיב המונע זאת מהם. לדעתו, ההומור הוא מתנה נדירה ויקרת ערך, והגבוה מבין מנגנוני ההגנה. מנגנוני ההגנה הם תהליכים פסיכולוגיים אוטומטיים, אמצעי התגוננות תת-הכרתיים, אשר באמצעות סילוף המציאות או עיוותה, מגנים על הפרט מלחצים חיצוניים או פנימיים – מחשבות, זיכרונות או רגשות המאיימים עליו או מעוררים בו חרדה שאינו יכול לשאת.

לרוב הפרט המשתמש במנגנון הגנה אינו מודע לשימוש במנגנון הזה. ההגנות מאפשרות למחשבות ולרגשות שאינם מודעים להתבטא רק בדרך בלתי ישירה, "בתחפושת" (Cramer, 2000).

בספרו האדם מחפש משמעות כתב ויקטור פראנקל על ההומור: "תגובה לא תקינה על מצב לא תקין היא בגדר התנהגות תקינה" (פראנקל 1969, 33). כל הומור הוא ספציפי למצב, וניתן לפרשו רק בהתאם להקשר שבו נאמר. לפיכך ברור הוא, שההומור והמצבים מעוררי הצחוק בשואה, נבדלו באופן מוחלט מההומור בחיים נורמליים.

IT'S TIME TO START
BEING THE PERSON YOU WANT TO BE
NOT THE PERSON YOU THINK
EVERYONE ELSE WANTS
YOU TO BE#

רק רציתי לספר לך שהצלחתי

מתוך "שירי אלמנה" מאת דפנה זילברג

הצלחתי לקום כל בוקר ולהביא את הילדים בזמן, אפילו בימים שבקושי הצלחתי
לנשום מרוב געגוע.
הצלחתי לשלם את החשבונות,
להנפיק צו קיום צוואה,
לעשות טיפול לאוטו,
להבין איפה ממלאים את הנוזל של הוישרים,
ללמד את הקטנה לשחות,
ולרכב על אופניים.
הצלחתי לחדש דרכון לגדול,
לטפל בקצבת השארים,
ובפנסיה שלך,
במע"מ,
במס הכנסה,
בביטוח החיים,
שנגמרו כל כך מהר.
הצלחתי לשנות את הכתובת שלך לנתניה,
כדי שתיקבר איפה שרצית,
הצלחתי לאתר את כל הסיסמאות שלך,
ולגבות את המחשב שלך
ואת הטלפון.
הצלחתי לחבק ולנשק את הילדים כל הזמן,
ולהחליף להם כל עונה לשמיכה אחרת,
לנסוע איתם למלא טיולים,
גם אם בלילה בטיול הייתי בוכה
אחרי שהם נרדמו.
הצלחתי לחזור לעבוד,
למרות שהכל הרגיש כל כך תפל ומוזר.
הצלחתי להישאר קרובה לכל האנשים שאני אוהבת.
הצלחתי לבקש עזרה.
וממש לאחרונה,
אפילו הצלחתי להתאהב שוב.
ואני כל כך רוצה לספר לך את זה.
כי איכשהו מרגיש לי, שלמרות שאתה לא פה,
לא הייתי מצליחה לעשות את זה בלעדייך.

על הקומדיה הרומנטית

האם זהו סופה של הקומדיה הקולנועית?
הממסד ההוליוודי מעולם לא אימץ לחיקו סרטים קומיים, אך
אלה תמיד הצמיחו כוכבים גדולים והצליחו בקופות — עד
השנים האחרונות, שבהן נעלמו כמעט לחלוטין מהמסכים.

/אורי קליין, עיתון "[הארץ](#)", 30 במרץ 2019

לעתים קרובות אני פוגש מישהו או מישהי שמבקשים ממני
המלצה על סרט. אני מונה את הסרטים הטובים המוצגים
באותה עת בבתי הקולנוע ואז הם אומרים לי: "כן, אבל
אין איזו קומדיה טובה?" לרוב אני מאכזב אותם. כמעט לא
מוקרנים כיום סרטים קומיים ואלה שכן מגיעים לאולמות —
לרוב אינם ראויים להמלצה. האם אפשר לדבר כיום על מות
הקומדיה הקולנועית? איך ירדה קרנם של סרטים שמטרתם
הבסיסית — אך לא רק — היא בידור והנאה? בחינה
היסטורית מגלה כי מספר הקומדיות המופקות כיום נמצא
בשפל, אך גם כי מעמדן בעיני הממסד ההוליוודי מעולם לא
היה רם במיוחד.

את תולדות האוסקר ליוותה האמונה שלקומדיות יש סיכוי
מועט להיות מועמדות לפרס הסרט הטוב ביותר. במשך 91
שנות הטקס, זכו רק שש קומדיות בפרס החשוב מכל: "זה
קרה לילה אחד" של פרנק קפרה מ-1934; "הן לא תיקחהו
עמך" מ-1938, על פי מחזהו של ג'ורג' ס' קאופמן, אף הוא
בבימויו של קפרה; "הכל אודות חווה" מ-1950 בבימויו של
מנקייביץ'; "הדירה" של בילי ויילדר מ-1960; "טום ג'ונס",
הגרסה המשועשעת של הבמאי הבריטי טוני ריצ'רדסון לרומן
של הנרי פילדינג מהמאה ה-18; ו"אנני הול" של וודי אלן
מ-1977.

בסוף השבוע האחרון צוינו 60 שנים לצאתו לאקרנים של
"חמים וטעים" שביים בילי ויילדר. הסרט מ-1959, שלפני
כשנתיים נבחר לקומדיה הטובה ביותר בכל הזמנים במשאל
של בי־בי־סי בקרב 253 מבקרי ומבקרות קולנוע מ-52
מדינות (ואני ביניהם), כלל לא היה מועמד לאוסקר לסרט
הטוב ביותר. אף לא סרט אחד של צ'רלי צ'פלין היה מועמד

לאוסקר, אבל כאן כבר התערבו בהתעלמות גם שיקולים פוליטיים.

היחס הממסדי לקומדיה נמשך עד היום. "חולי אהבה", סרטו של מייקל שואואלטר מ-2017, אחת הקומדיות המוצלחות ביותר שהופקו בארצות הברית בשנים האחרונות, היתה מועמדת רק לאוסקר לתסריט המקורי. חברי האקדמיה התעלמו השנה לחלוטין מהקומדיה האסייתית "עשיר בהפתעה" שביים ג'ון מ. צ'ו והכניסה 174 מיליון דולר בארצות הברית בלבד. לשני הסרטים אף היה מימד אתני בולט, שהאקדמיה מנסה לכאורה לטפח.

האם לפיכך עלי להכריז שקומדיה טובה היא איכותית בדיוק כמו דרמה טובה? שקומדיה טובה מתבססת על גרעין רעיוני ורגשי יצירתי, רציני לא פחות מזה שמניע כל דרמה טובה? זה כה מובן מאליו בעיני, שלא אנסה אפילו לנמק הכרזות אלה. מה פשר היחס הזה של האקדמיה לקומדיות? הסבר אפשרי הוא שבטקסי האוסקר מנסה הוליווד להתנער מהדימוי התעשייתי-הקפיטליסטי שלה ולהפגין את רצינותה ומחויבותה האמנותית, התרבותית והחברתית. הטקס הוא כרטיס הביקור שהיא מציגה לעולם, ומסיבה זו נובעות גם המחלוקות שהיא מעוררת לעתים בהקשר מגדרי ואתני. הקומדיה, בשל אופיה הבידורי, נדמית להוליווד כלא הולמת יעד זה, שקובע גם את יחסה לז'אנרים אחרים. כך למשל, "שיר בגשם" של ג'ין קלי וסטנלי דונן מ-1952, שנחשב על ידי רבים לסרט המוזיקלי הטוב בכל הזמנים, וגם לאחת מהקומדיות המוזיקליות הגדולות אי פעם, כלל לא נכלל ברשימת המועמדים לפרס הסרט הטוב ביותר.

יחסו המתנשא של הממסד ההוליוודי לקומדיה משונה במיוחד לנוכח התפקיד המשמעותי שסרטים קומיים מילאו בהתפתחות הקולנוע האמריקאי. בתקופת הראינוע הופקו מלודרמות משובחות רבות וסרטי ראווה מרשימים, אבל מה שאנחנו זוכרים מאותן שנים הן הקומדיות, שהניבו שורה של קומיקאים גאונים ובהם צ'פלין, באסטר קיטון, לורל והארדי, הרולד לוי וחרבורת שוטרי קיטון, שעדיין משמשים דוגמה להתנהלות משטרתית איוולת. בשנות ה-30 היו אלה האחים מרקס (גראוצ'ו, צ'יקו, הארפו וזפנו, האח הנשכח) שהניבו כמה מהקומדיות הגדולות בתולדות הקולנוע כגון "מרק ברווז" ו"לילה באופרה".

תחילת הדעיכה

שנות ה-30 וה-40 היו תור הזהב של הקומדיה הרומנטית. גם אם עדיין מופקות כיום קומדיות רומנטיות, רק מעטות מהן ממשיכות את מורשתה המפוארת של הסוגה. ב-1981 ראה אור הספר "Pursuits of Happiness: The Hollywood Comedy of Remarriage" של הפילוסוף האמריקאי סטנלי קאוול, שעורר סערה בחוגים האקדמיים. לא רק שכמה מעמיתיו של קאוול הביעו תמיהה מדוע הקדיש ספר לקולנוע, אלא שהם תהו מדוע עסק בז'אנר בידורי כמו קומדיה רומנטית והתייחס לסרטים כאל טקסטים פילוסופיים.

קאוול ניתח בספרו שורה של קומדיות רומנטיות, החל ב"זה קרה לילה אחד" וכלה ב"צלע האדם" של ג'ורג' קיוקר מ-1949 בכיכובם של ספנסר טרייסי וקתרין הפבורן. לטענתו, הקומדיה הרומנטית מתארת כיצד גבר ואשה נהפכים לזוג, לעתים גבר ואשה שכבר היו זוג בעבר וחוו משבר. דוגמה לכך הוא "סיפור פילדלפיה" מ-1940 על בת למשפחה אמידה, שיום קודם לנישואיה השניים לגבר שאינה אוהבת, היא פוגשת שוב את בעלה הראשון. קאוול ראה במבנה נרטיבי זה מסד שעליו דנו הקומדיות הרומנטיות בסוגיות של שוויון מגדרי, דמוקרטיה וחופש.

הקומדיה הרומנטית דעכה בעשורים האחרונים יותר מכל תת-ז'אנר אחר של הקומדיה הקולנועית. הדעיכה החלה כבר בשנות ה-50 וה-60, שבהן הופקו קומדיות רומנטיות מצליחות רבות, למשל, אלה בכיכובם של דוריס דיי ורוק הדסון. ואולם, קומדיות אלו נענו לשמרנות שפשטה בארצות הברית באותם עשורים, קודם למהפך החברתי שחל במדינה ולקריסתה של הוליווד הקלאסית, והיוו אנטי-תזה ריאקציונרית לקומדיות הרומנטיות שהופקו בשני העשורים הקודמים.

העידן האינפנטילי

מאז הופקו מעט מאוד קומדיות רומנטיות מוצלחות, ואלה שכן הצליחו לממש את יעדן היו כאלה שניסו לפעול בתוך מורשתו של הז'אנר ולעדכן אותו. כוונתי לקומדיות "ארתור" מ-1981, הסרט היחיד שביים סטיב גורדון, שזמן קצר לאחר יציאתו והפיכתו ללהיט, נהרג בתאונת אופנוע; "מוכת ירח" המקסים של נורמן ג'ואיסון מ-1987; "מעריצה צמודה" של רון שלטון מ-1988, "כשהארי פגש את סאלי" של רוב ריינר מ-1989, שתיאר קשר בין גבר לאשה שמימושו נמשך שנים רבות והיה בעל היבט ריאקציונרי מובהק בכך שבתקופה שבה אמריקה נעשתה מודעת יותר ויותר לסכנות הטמונות ביחסי מין עקב מגיפת האיידס, הציג את הסקס כסכנה למימוש קשר זה; "נדודי שינה בסיאטל" של נורה אפרון מ-1993 שבו הגבר והאשה נפגשים רק בסצנה האחרונה של הסרט; "החתונה של החבר שלי" של פי-ג'יי הוגן מ-1997, שהציג את הסיפור המסורתי מהזווית של דמות ששימשה לרוב דמות משנה בקומדיה הרומנטית והיא האשה שמנסה להרוס קשר שהתהווה בין בני זוג; ו"הכי טוב שיש" של ג'יימס ל' ברוקס, אף הוא מ-1997.

גם אנגליה הפיקה באותן שנים שתי קומדיות רומנטיות אינטליגנטיות: "ארבע חתונות ולוויה אחת" של מייק ניואל מ-1994 ו"נוטינג היל" של רוג'ר מיצ'ל מ-1999, שיצר גרסה עדכנית לאגדה קומית רומנטית.

מיעוט הקומדיות הרומנטיות המוצלחות בעשורים האחרונים נובע מכך שמאז המהפכה הפמיניסטית נעשה קשה יותר לתאר בצורה בוגרת, מורכבת ואמינה את אופן התהוותו של קשר בין גבר לאשה. קושי נוסף הוא שבעוד שהקומדיות הקלאסיות עסקו בדמויות בוגרות ומתוחכמות, וגולמו על ידי שחקנים בוגרים ומתוחכמים כגון ספנסר טרייסי וקתרין הפבורן, קרי גרנט ואיירין דאן, גילם של השחקנים והשחקניות המופיעים לרוב כיום בקומדיות רומנטיות נמוך בהרבה. בהתאם, חלה ירידה בבגרות ובתחכום של היוצרים.

אינפנטיליות השתלטה על קומדיות אלה. הוכחה לכך היא ניסיון, שכשל לרוב, של שחקניות כמו ג'ניפר אניסטון, קתרין הייגל וקייט הדסון להפיח חיים בז'אנר. מבין הסרטים שציינתי לעיל רק "מעריצה צמודה" בכיכובם של סוזן סרנדון וקווין

קוסטנר ו"הכי טוב שיש" בכיכובם של ג'ק ניקולסון והלן האנט הציגו דמויות שהשתוו בבגרותם לאלה שהופיעו בקומדיות הקלאסיות. איכות זו אפיינה גם את "אופטימיות היא שם המשחק" של דייוויד א' ראסל מ-2012, בעיניי אחת הקומדיות הרומנטיות הטובות ביותר שהופקו במאה הנוכחית למרות גילם הצעיר של צמד כוכביו, ברדלי קופר וג'ניפר לורנס.

את מקומה המרכזי של הקומדיה הרומנטית בתולדות הקומדיה תפסו במאה הזאת קומדיות מצבים שעוסקות באינפנטיליות גברית ולעתים גם נשית. לחלק מהסרטים האלה היה קשור המפיק, התסריטאי והבמאי, ג'אד אפאטו, שהוא הכוח המוביל בקומדיה ההוליוודית העכשווית. הוא אף ניסה ליצור קומדיה רומנטית בעלת ניחוח עדכני כאשר הפיק, כתב וביים את "הדייט שתקע אותי" מ-2007.

כישרונו של אפאטו ניכר והשפעתו על הקומדיה העכשווית רבה – האינטליגנציה שלו מאפשרת לו למקם את האינפנטיליות שמאפיינת רבות מהקומדיות שלו בתוך רוח התקופה שבה קומדיות אלה הופקו. אולי מוגזם לתאר אותו כבילי ויילדר של תקופתנו, אך יש בהגדרה זו מידה של אמת המעידה על מצבה העכשווי של הקומדיה, לטוב ולרע. ואולי משירותי הסטרימינג תבוא הגאולה לקומדיה. נטפליקס, אמזון, הולו ודומיהם פונים גם לקהל יעד בוגר, שבוחר בצפייה ביתית, ולא רק לקהל צעיר, כמו מרבית תוצרתה של תעשיית הקולנוע האמריקאית. ובכלל, המשבר הקומי אינו מוגבל להוליווד. מתי באחרונה הופקה קומדיה בריטית או צרפתית טובה באמת, שתי תעשיות קולנוע שפעם הפליאו באיכות הקומדיות שלהן? אולי באמת פיניטה לה קומדיה.

מימין לשמאל: אבישי לוי, דורון בן דוד

דרוש אבא

מתוך "שירי אלמנה" מאת דפנה זילברג

דרוש אבא.
ניסיון, יתרון,
חובה - דמיון,
אהבה לבישול,
כירבולים
ומילים.
לא בשבילי חלילה,
שלי קצת בעייתי אולי, אבל חי,
דרוש אבא בשביל הילדים.
הוא לא צריך להיות אתלטי
(אני אפילו אשמח אם יהיה מה לתפוס בצדדים).
מעל 1.80
שיוכל להרים אותם לתקרה,
כמו שהם זוכרים.
יצירתי,
מצחיק,
שליטה בהמצאת סיפורים.
מבולגן, אבל אחראי,
שיודע לאהוב.
כזה שמבין שנשיקה קטנה יכולה להסיר כל מכאוב.
מישהו מתוחכם אבל גם תמים
עם היסטוריה משפחתית של אריכות ימים.
אם לא ציינתי עד עכשיו -
זאת משרה לטווח ארוך.
התנאים טובים
לא אשקר, יהיו גם אתגרים,
אבל אני מבטיחה שאם תבוא,
נהיה מאושרים.

מימין לשמאל: איתי ארד, שירה נאור, אורן כהן

נועה לזר-קינן מחזה מחזאית, תסריטאית ושחקנית.

בעלת תואר ראשון בתוכנית הרב-תחומית באמנויות ובחוג לסוציולוגיה-אנתרופולוגיה באוניברסיטת תל-אביב. בוגרת בית הספר למשחק של יורם לוינשטין. כותבת הבלוג "זה לא מה שהבטיחו לי" בדיגיתל של עיתון "הארץ". מחברת הספר תרנגולת וביצה. תסריטאית בסדרות החממה, שכונה, ג'ינג'י, כפולה, אבא מטפלת, בת השוטר ועוד. פיתוח עלילות לסדרות טלוויזיה: זגורי אימפריה, החממה ג'ינג'י. בין מחזותיה: ברטוד ואגנס (ת' הבימה), חלומות של אחרים, איתמר- הילד העברי הראשון, מה זאת אהבה (ת' השעה), ילדי בית העץ, מושלמת (ת' המדיטק), קצר (ת' באר שבע).

דפנה זילברג בימוי

בוגרת תואר שני MFA בבימוי תיאטרון, אוניברסיטת תל אביב, בהצטיינות. בעלת תואר ראשון בקולנוע באוניברסיטת תל אביב, במסלול תסריטאות, בהצטיינות. חברה במעבדת הבימאים של הלינקולן סנטר, ניו יורק (Lincoln Center Directors Lab 2014). זוכת פרס במאית השנה לשנת 2018 ב"קפיוד הזהב" על בימוי ההצגה "תדגימי". מורה למשחק בגודמן - בית הספר למשחק בנגב (-2018) 2023), ראש מסלול בימוי ומרצה לבימוי בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב (-2023). בין עבודותיה: ברטוד ואגנס, קב"ן מאת נבו זיו, שמו הולך לפניו (ת' הבימה), איש הגשם (ת' הקאמרי), אנפרנד-כתיבה ובימוי(ת' אלעד), ברוכים הבאים לגיהינום (ת' בית לסין), אמא מאוהבת, מי מפחד מחנה לסלאו, שותפה לכתיבה ובימאית (ת' הקומדיה), גן הדובדבנים (אוניברסיטת ת"א), אדיפוס שמדיפוס (ת' יידישפיל), תדגימי (מוזיאון תל אביב), הניצוד (גודמן ב"ס למשחק בנגב), אופוריה - העיר השמחה בעולם מאת נבו זיו (ת' חיפה), בייבי (סטודיו למשחק של יורם לוינשטין), כרטיס לקרקס, תורת הזרע (ת' תמונע, ההצגה הופיעה בפסטיבל STOFF בשבדיה, בפסטיבל תיאטרון יהודי בדרזדן ובפסטיבל Festiborg בנורבגיה), דרקון הזהב (פסטיבל עכו), תמונות מהוצאה להורג (גודמן ב"ס למשחק בנגב), של מי החיים האלה בעצם? (הצגה אורחת ת' הבימה), דרושה אמא! (פסטיבל בת ים הבינ"ל לתיאטרון רחוב).

צלם: אור דנון

שחר פנקס דרמטורגיה

בוגרת תואר שני בבימוי מטעם החוג לתיאטרון, אוניברסיטת תל אביב. שימשה כדרמטורגית בית של תיאטרון הבימה, כיום דרמטורגית בתיאטרון הקאמרי. בין עבודותיה כמחזאית: בשר גבירותי ורבותי (אנסמבל הרצליה), אבא שלי לא ציפור (פסטיבל ישראל). אדם לא מת סתם, המאהב, אבא גוריו, סיפור פשוט, לבד בברלין, ארץ חדשה בשיתוף שי פיטובסקי (ת' הבימה). תהלה, האדרת, בדמי ימיה (ת' החאן). הוא הלך בשדות (ת' בית ליסיון). בימינו לא יוצאים לדו קרב, הבא אחריו, הדירה של רוזה בשיתוף איה קפלן. כדרמטורגית: הסוחר מוונציה, לא אשנא, הקמצן, השבועה, המאהב, סימני דרך, מיקה שלי (ת' הבימה). דרך השלום, אחד משלנו, טופס 17, קצר, שיעור, צומת וולקן, כולם היו בני, אמא, שמש ומולדת, חתונה מאוחרת (ת' באר שבע). אורסטס ואלקטרה-משפט רצח (ת' לאומי קפריסיון). **פרסים: מחזאית השנה על ההצגה אדם לא מת סתם 2013, פרס רוזנבלום למחזאית 2014.**

ניב מנור עיצוב תפאורה ווידאו

בוגר החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. בין עבודותיו: בוגד, דרך השלום, ארוחה עם אידיוט, אמא, שמש ומולדת, חתונה מאוחרת (ת' באר שבע). מחוברים לחיים, קרום, שורת המקהלה (ת' הקאמרי). קב"ן, גבעת חלפון אינה עונה, מי מפחד מווירג'יניה וולף?, התקווה, לבד בברלין, יחסים מסוכנים, עשר דקות מהבית, יהוא, אלוהים מחכה בתחנה, השבועה, לא אשנא (ת' הבימה). נבוקו, טוסקה, אורפיאו ואאורידיצ'ה, מאדאם באטרפליי, החטיפה מההרמון, חליל הקסם, סינדרלה (האופרה הישראלית). רודף העפיפונים, חוות החיות (ת. גשר). אוסלו, הפרדס, אמא שלו, אהבה זה לא הכל, משחקים בחצר האחורית, תפוחים מן המדבר, זוג, טריאז' (ת' בית ליסיון). הקומיקאים, צניחה חופשית (ת' חיפה). פר גינט (אנסמבל עיתים).

ארנה ברנט שמעוני עיצוב תלבושות

בוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת ת"א (1995). בעלת תואר שני בתרפיה באמנות, לסלי קולג' (1999). בוגרת מגמת עיצוב במה ותלבושות בסמינר הקיבוצים (2015). בין עבודותיה: RE{MEMBE}, אורז כחול, שליחותו של הממונה על משאבי אנוש, טנגו, אחרונה (סמינר הקיבוצים). תפאורה ל-מדף הספרים ובמה ותלבושות ל-בלונה (פסטיבל הצגות ילדים, חיפה). תפאורה ל-בית בובות (אוניברסיטת ת"א). תלבושות ל-שליחותו של הממונה על משאבי אנוש, פוטוגרף 51, איש הגשם ותפאורה להצגות טרמפולינה, מיקי מציל (ת' הקאמרי). תפאורה להצגה הנידפים (ת' נוצר). תלבושות למחזמר טראסק (חג המחזמר 2017). תלבושות להצגה קיץ אחרון (ביה"ס גודמן). עיצבה את רעב (פסטיבל עכו). את הדהוד (ת' תמונע). ביעור חמץ (צוותא). במה ותלבושות ל-דינה ותלבושות ל-פיפטי פיפטי, הבשורה, ומאז ולעולם (ת' דימונה). מאחורי העיניים (ת' חיפה). תלבושות ל-הדבר, נתן החכם (ת' החאן). תלבושות ל-ברטוד ואגנס, אני לא רפפורט, מרציפנים, שמו הולך לפניו (ת' הבימה). תפאורה פרפר נחמד (ת' אורנה פורת).

כנען לבקוביץ מוזיקה

מלחין, מעבד ופסנתרן.

בוגר קמפוס אריסון לאמנויות במגמת תיאטרון ותיכון עירוני א' בהצטיינות. **מצטיין רקטור בתכנית הרב תחומית לאמנויות באוניברסיטת תל-אביב. זוכה פרס קיפוד הזהב להלחנת מוזיקה מקורית (2022).** בין עבודותיו בתחום המוזיקה לתיאטרון: האחד, דניאל בעלי (המשולש), המלט (בית ליסין), סיפורי מקלט (הבימה), אביב מתעורר (הקאמרי), הכאב, ירייה בואדי (פסטיבל עכו), ניהול מוזיקלי ותזמור של הפקות בבתי ספר למשחק (יורם לוינשטיין, גודמן, סמינר הקיבוצים). בימוי: עוד סיפור אחד (צוותא), אמנות (סמטת שלוש), בעל זבוב(ת' יפו).

קרן גרנק עיצוב תאורה

בוגרת המגמה לעיצוב בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב.

עיצבה תאורה ללמעלה מ-150 הצגות בתיאטרון ישראל, ביניהן: טרטיף, שוד הבנק, מלצרית, מעבר לקשת, נרות יום הולדת, מחוברים לחיים, השיבה, שורת המקלה, הילד חולם, מצחיקונת, מפיסטו, סיפור הפרברים, שיער, הפושעים החדשים, אלקטרה, חברים של חברים, דג מוסר, דבר מצחיק קרה, סיראנו, מקבת, האריסטוקרטים, איחש פישר, הבדלה, משפחה חמה, תרה, אוי אלוהים, היה או לא היה, רוזנקרנץ וגילדנשטרן מתים, מותו של סוכן, באדנהיים, האב, פלונטר, צחוק של עכברוש, המלט (ת' הקאמרי). השכנים מלמעלה, הכבש השישה עשר, מיקה שלי, עושה כרצונו, שייקספיר מאוהב, פרידה,

עלובי החיים, אוויטה, גבירתי הנאווה, רעל ותחרה, ביקור הגברת הזקנה, כתם לידה, הלהקה, חברון, שלמה המלך ושלמי הסנדלר, כתר בראש, אליס בארץ הפלאות, הכלה וצייד הפרפרים, לוקאס הפחדן, המוות ישב לידי, צורה לאהבה, החיים (ת' הבימה). סוניה, סווינג, של מי החיים האלה, איש הכריות, שלא תתעורר הילדה, אנשים קשים, בית ספר לנשים, מוריס שימל, מי דואג לילד (ת' חיפה). טופס 17, מחיר החיים, איזה יופי, פרח השכונות, סובניר, בוגד, איזבלה, תשליך, ג'ייפס, הימים הכי טובים (ת' באר שבע). החופש של ג'קי, סטמפניו, בלוז לחופש הגדול, שיפוצים, לעבור את הקיר, ברוכים הבאים לגיהנום, סיפור אהבה, הנאהבים והנעימים, אינטימיות, אפס ביחסי אנוש, דברים שאני יודעת, שבעה, אנשים מקומות ודברים, האורחת, עקר בית, המוגבלים, טרטיף, המקרה המוזר של הכלב, סוסים על כביש גהה, מנדרגולה, מכולת, אהבה זה לא הכל, הבנאליות של האהבה, מייק, האגם המזזהב, איש הגשם, הדבר האמיתי, רק אתמול נולדה (ת' בית לסין). הנוודים, משפט חוזר, בזעיר אנפין (ת' גשר). בילבי, רוק בבית הספר, צ'אפלין, פלאשדנס, סאלח שבת, היירספריי (ת' תל אביב). בילי אליוט (ת' פרטי).

נישואי פיגארו, קוואלריה רוסטיקנה, אלקו, נבוקו (האופרה הישראלית).

למופעי מחול: משחקי ילדים, בארץ שחורה שחורה-קבוצת המחול נעה דר. טיפהפופה, JOY –

יוסי יונגמן. **זוכת פרס התיאטרון הישראלי 2005 על עיצוב התאורה להצגה המלט. זוכת פרס**

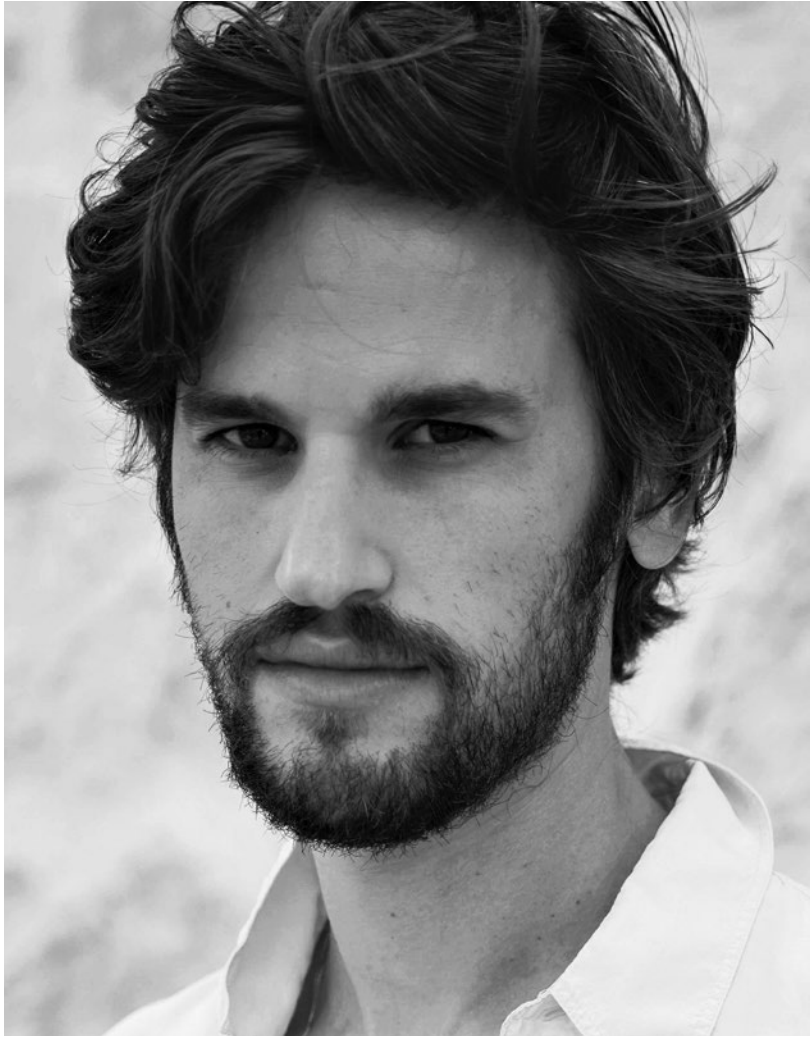
התיאטרון הישראלי 2013 על עיצוב התאורה להצגה מקבת.

צלם: רדי רובינשטיין

אריאל נ. וולף עיצוב תנועה בימאי, שחקן ומעצב תנועה.

צלם: נדב יהלומי

בוגר הסטודיו של ניסן נתיב תל אביב בהצטיינות. שחקן בתיאטרון החאן 2010-2019. מורה למשחק ובימוי בסמינר הקיבוצים, דרמטורג לעבודות מחול. בין עבודותיו בעיצוב תנועה: חלום ליל קיץ (זוכה פרס התיאטרון לעיצוב התנועה 2017), נפוליון חי או מת!, פונדק הרוחות, טייבלה והשד (ת' החאן). הרקוויאם של מוצרט, מצבי רוח (האופרה הישראלית). כולם היו בני, אחד משלנו, בימינו לא יוצאים לדו קרב, זורבה היווני, דרך השלום (ת' באר שבע). מצדה 1942 (ת' הבימה). רווקים ורווקות (ת' גשר). מהומה רבה על לא דבר (ת' הקאמרי). משרתם של שני אדונים, ברוכים הבאים לגיהנום (ת' בית ליסין). בקולנוע: הברך, מיומנו של צלם חתונות. בין עבודותיו כבמאי:

מפלצת הזכרון (זוכת פרס ההצגה פסטיבל תיאטרונטו 21). בכורה (קבוצת צעירי באר שבע). האגם, אדיפוס טריפטיכון (ת' תמונע). הליוגבלוס (פסטיבל עכו). תיאורמה (ת' הקוביה).

רותי גפן עוזרת במאית

בוגרת לימודי תרפיה באור, צבע וצליל במכון וינגייט. בוגרת בית הספר לרפואה משלימה בהנהלת פרופ. רפי קרסו. ובנוסף: שפית. שימשה כמנהלת הצגה בקאמרי במשך כ-19 שנים. בין ההצגות: להעיר אריות, חברות הכי טובות, ליזיסטרטה, עוץ לי גוץ לי, גורודיש, דבר מצחיק קרה. הייתה חלק מצוות הקמת תיאטרון הרצליה יחד עם אופירה הניג. משנת 2011 שימשה כעוזרת במאי בהפקות רבות בקאמרי, הבימה, בית ליסין, תיאטרון באר שבע, החאן ותיאטרון חיפה. בהן: זורבה היווני, נוף לים, השיעור, הייה שלום מר האפמן, הבית הנקי.

שירה נאור אביגיל

צלם: שי פרנקו

פסטיגל מהסרטים (ילדת פסטיגל, 2002), החדר של חני (ילדה, טלוויזיה החינוכית, 2003), הלב של עמליה (הללי, הוט 2005), השעשועון שחקו אותה בגדול (בעלת סוד, ערוץ 2, 2011), אליפים (מיכל ערוץ הילדים), גאליס גאיה (ערוץ הילדים, 2012-13 עונה 12-3), בתולות (מטיילת, 2012, הוט 3), שבט צוצלת (עלמה לב טהור, רווייתי, רומי, כתם, אמה ערוץ זום), מועדון החנונים (שקד, ערוץ זום), שוסטר ושוסטר (שוסטר, חינוכית 2015), ג'וני ואבירי הגליל (רותם, יס 2015), אנחנו במפה, נטע (נטשה), הוט 3, 2015-17), לה פמיליה (מיקה גרנות, ערוץ 2015-הווה) תאג"ד (ליה, יס אקשן 2016-הווה), סוסי פרא (מיקה, ערוץ זום, 2016-הווה), מועדון החנונים: הסרט (שקד), שבאבניקים (שירה, הוט 3 2017), צפוף (דניאל "הבת" 2017-הווה), אקדמיית החממה (ריאן וודס הצעירה נטפליקס), גיבור אמיתי (סהארה קורפוס/בתפקיד עצמה קידז 2019), היהודים באים (עונה רביעית כאן 11).

דורון בן דוד תומר

צלם: דור מליכה

בוגר ביה"ס לאמנויות הבמה בית צבי.

בין תפקידיו בתיאטרון: חצוצרה בוואדי (ת' חיפה), משתתף קבוע במופע המצליח "שיחות עם הברמן". בין תפקידיו בטלוויזיה: פאודה - 4 עונות, מנאייכ - 3 עונות, מטומטמת, שעת אפס, ירושלים, הנערים, עיר מקלט. ב-2023 השתתף ברוקדים עם כוכבים. השתתף בסרט הקולנוע אבינו של מני יעיש.

דורית לב ארי צילה

צלם: אביטל מלצ'י פלד

בוגרת הסטודיו בהנהלת ניסן נתיב.

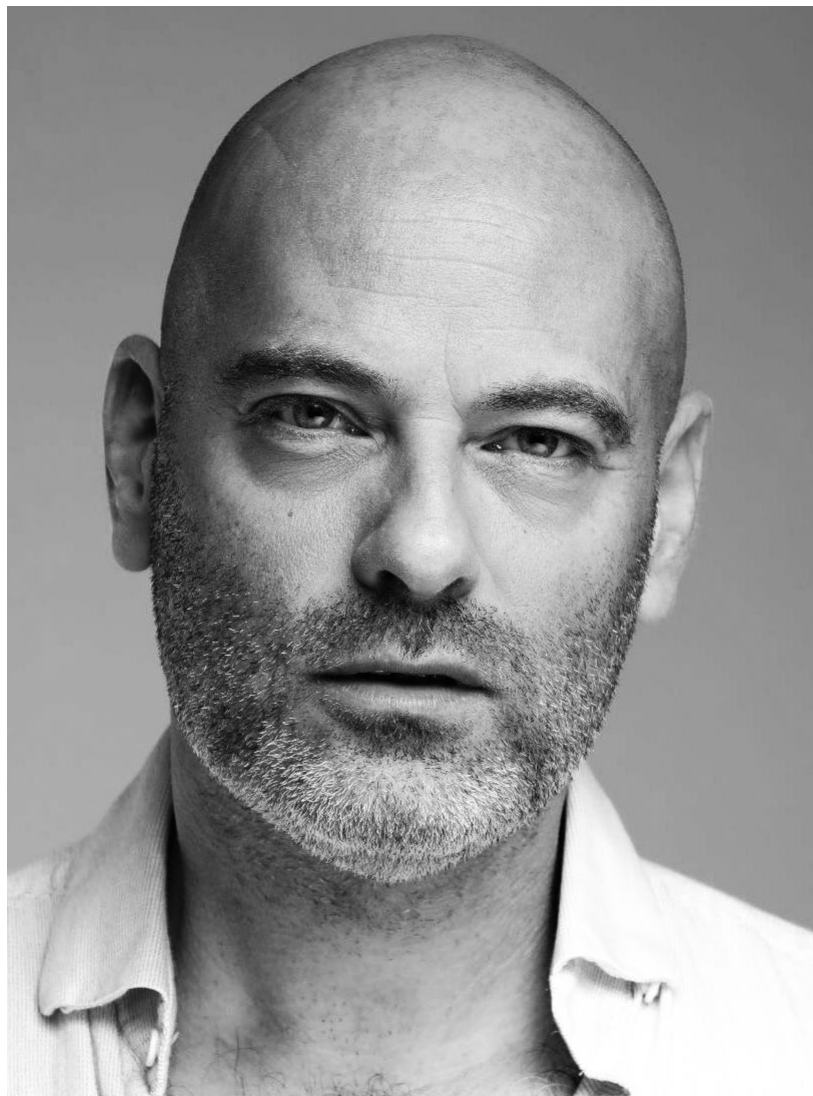
בין תפקידיה: אמא, שמש ומולדת (ת' באר שבע). טרטיף (מריאן), כפר (העז דיצה), שלוש אחיות (נטשה, ת' גשר). ציד המכשפות (מרי וורן), החתונה האחרונה (הכלה, ת' חיפה). כטוב בעיניכם (סיליה), חברות הכי טובות (תרצה), בשם האהבה (ניקי, ת' הקאמרי). תקופת הסתגלות (דורותיאה), אנה קרנינה (דולי), אוגוסט מחוז אוסייג' (ברברה, ת' הבימה). דפוקים (בלה), בעלים ונשים (ג'ודי, ת' חיפה). הבן (אן, ת' הקאמרי). בקולנוע: אין שמות על הדלתות, הכל מתחיל בים, חמש שעות מפריז, הבלתי רשמיים, אשה עובדת בטלוויזיה: הפוך, פלורנטין, אשה מרציפן, מזל דגים, בנות בראון, מיכאלה, אהבה זה כואב, המקום, פולישוק, טקסי דרייבר, יום האם, קופה ראשית, כיפת ברזל, זאת וזאתי, ישמח חתני, מלאך משחית.

רון ביטרמן טל הנגר

בוגר סמינר הקיבוצים מחזור 2004.

בין תפקידיו: איזבלה, קומדיה של טעויות, המשרד, פיאף, הרוזן ממונטה קריסטו, קן הקוקיה, הכול אודות חווה, מהומה רבה על לא דבר, טירונות בלוז, הגיבן מנוטרדאם, שחק אותה סם, רומיאו ויוליה, הרולד ומוד, עפיפונים, בימינו לא יוצאים לדו קרב, ימים בגן עדן, השיטה, הבא אחריו, הדירה של רוזה, נופים קסומים, ארוחה עם אידיוט, כולם היו בני, אמא, שמש ומולדת (ת' באר שבע). המדריך לחיים הטובים(ת' הבימה). גיבורים בעל כורחם(ת' אורנה פורת). אניהו, פצפונת ואנטון (ת' באר-שבע). ארץ התווים(ת' חיפה). מסביב לעולם בשמונים יום(ת' השעה). בטלוויזיה: החממה, חטופים 2 אינפיניטי (יס). בקולנוע: אלוהי הפסנתר. מחזהו הקצר "סודות ושקרים" עלה בפסטיבל תיאטרון קצר 2021.

אורן כהן בועז הרופא / ירין המחנך / רבי

בוגר מצטיין של מחזור א' בגודמן- בית ספר למשחק בנגב. 2005 2007- מלגת הצטיינות ע"ש מרק חסמן שלוש פעמים ברציפות, מלגת מצטיין מחזור תלת שנותי.

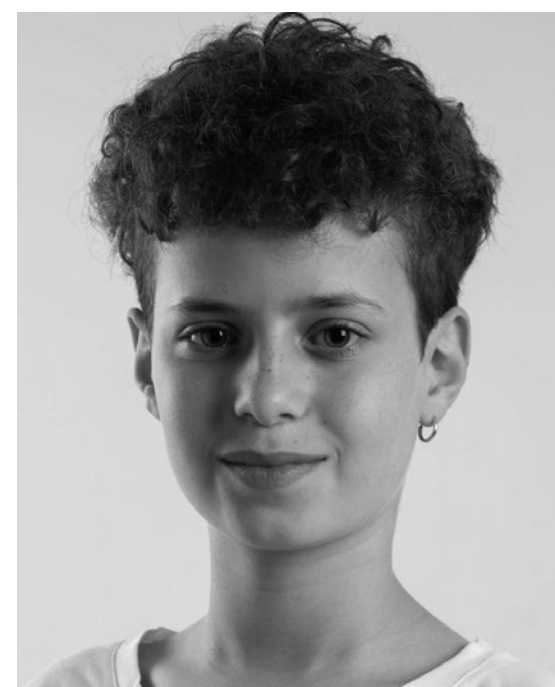

בין תפקידיו: לטיפול יצאנו, קומדיה של טעויות, המדריך לחיים הטובים, הרוזן ממונטה כריסטו, פיאף, קן הקוקייה, החולה המדומה, גלילאו, משחזר הסכינים הסיני, חבלי משיח, טירונות בלוז, הגיבן מנוטרדאם, רומיאו ויוליה, גרין מייל, אבודים ביונקרס, בוא תכיר את אבא, הפקר, הבא אחריו, לא משלנו, דרך השלום, טופס 17 (ת' באר שבע). היירספריי (ת' בוגרי גודמן). תרנגול כפרות (ת' הקיבוץ).

קולנוע - וסרמיל, שקופים, כביש 40 דרום. טלוויזיה-כיפת ברזל, שביתה, עממיות, תיק נעדר, צומת מילר, בני אור. רדיו - הגיש רצועה יומית, שותפים לתשע, ברדיו דרום. **זוכה פרס התיאטרון הישראלי לשחקן מבטיח 2009.**

איתי ארד נועם

בן 13. תלמיד במגמת התיאטרון של ביה"ס העירוני א' לאמנויות. מגיל 5 ועד כיתה ו' השתתף בסדנאות של תיאטרון ארנה פורת. רוקד היפ הופ מגיל 8 במרכז ביכורי העתים ת"א. מגיל 9, במשך חמש עונות, שחקן ראשי בתכנית הטלוויזיה מסעדת בונבון של ערוץ ניק ג'וניור. בגיל 10 הגיע לגמר כמועמד לפרס תגלית השנה בטקס פרסי האקדמיה לילדים ונוער 2021. מגיל 10 מדבב סדרות וסרטי קולנוע באולפני וידיאופילם ודאבי דאב. הופיע במגוון פרסומות לטלוויזיה ולרשתות.

אבישי לוי נועם

בן 12. תלמיד כיתה ו' בבית הספר היסודי למוסיקה "נתיבות יורם". לומד שנה שנייה בחוג למצוינות של תיאטרון באר שבע ומזה שנתיים מופיע בתפקיד ראשי במופע סוף השנה של חוג זה. השתתף כניצב בסרט של אבי נשר "תמונת הניצחון" ובסדרת הילדים "יוגיפוצת" וכן בפרסומות למשרד הבריאות ולחברת הוט.

מימין לשמאל: שירה נאור, דורון בן דוד

מנכ"ל שמוליק יפרח	מכירות מנויים ורד דהן	אחראית מלבישות לריטה מיגירוב	משרד רו"ח חדד ושות'
מנהלת אמנותית שיר גולדברג	בת חן סוויסה	מלבישות יהודית אלקיים	מבקר פנים רו"ח אריק קטורזה
סמנכ"ל כספים ואדמיניסטרציה	תמי חיימטוב	שנית ביטון	רופא התיאטרון ד"ר מיקי (מייקל) גידון
עודד יצקן	נטלי נווה פרץ	אביבית מלכה	
מנהלת ייצור הפקות גילי כוכבי	רעות סבח	מחלקת סאונד ומולטימדיה	
מנהל טכני מחלקת סאונד ומולטימדיה	אורלי קדוש	יעקב אבודרהם	
אופיר ספיר	נטלי רפאלוב	אנדריי לומנובסקי	
ע. אישית למנכ"ל דנה קוניו	שירות לקוחות מאי בן עזרי	ארטיום קולסניקוב	
מנהלת לשכת מנכ"ל תקוה סקוי	הודיה וולפוביץ	ניר רובין	
ע. אישי למנהלת אמנותית	ניקול פנחסוב	תאורה רותם אבירם	
טל בסון	אלמה פרייד	אלירן צדיק	
חברי הוועדה האמנותית	ליאור ממן	גבי פרידריך	
רותי טון	נועה קחלון	הנהלה ציבורית יו"ר פרופ' אייל שיינר	
טל בסון	רכזת בקרת מינויים יפעת חלילי	זיו אופק	
יועצת וקשרי חוץ רותי טון	דוברות ויחסי ציבור הילה כלפון	אבי אטיאס	
חשבת רו"ח עירית שטופמאכר	מנהלת מחלקה חינוכית	ד"ר אנגלרט מאיר	
הנהלת חשבונות אירית שרור	שלי ליכט	פיני בדש	
חשבות שכר והנהלת חשבונות	רכזת תכניות ויזמות יעל זהבי	נעמי בלומנטל	
מלי בודה	רכזת אדמיניסטרציה מחלקה חינוכית	אלי בן סימון	
מנהלת מכירות אזור דרום	מזל אבר	ראובן בן סימון	
אושרה דנן	רכזת חוגים וקורסים הדר אברבאנל	דניאלה גז	
מנהלת מכירות חוץ ולוח	מנהל הצגה איציק קריספין	אשר גרינבאום	
רונית קריספין	מחלקת תלבושות ואביזרים	פרופ' צבי הכהן	
מנהל דיגיטל מיכאל קושניר	עירית פלדמן	אפרת זיו-אספיס	
מנהלת פרסום והפקות אירועים	מנהל מחלקת תאורה שמואל מור	עמירה חיים	
שני אמור	מנהלי במה אלי יורם	עפרה חן	
מנהלת מחלקת מכירות ושירות לקוחות	מוטי ברהום	גילה לוי	
אילנית וקנין-בקר	אלעד רחמים	עופר ליפשיץ	
אחראית משמרת ורכזת הדרכה	צוות במה חנוך אברהם	עליזה מנור	
חגית שלי	תומר אברהם	פרופ' ג'ורג' מרקוביץ	
	אריה לוצאטו	עו"ד מאיר סהר	
	יהודה מלסה	אריה קליינמן	
	ארבל פורסטר	אמיר רוזנבליט	
	קובי צמח	ד"ר שלומי קודש	
		יוסי רייך	
		גלית שביט	
		ממונה בטיחות פוזנר בטיחות	
		ייעוץ משפטי עו"ד רמה לשם	
		עו"ד אהוד ערב	

להצגה **עד שהמוות יפגיש בינינו**

מנהלת ייצור הפקות גילי כוכבי **מנהל טכני** אופיר ספיר **מנהל הצגה** איציק קריספין
עוזרת במאית רותי גפן **מנהל במה** יורם אלי **תפעול תאורה** גבי פרדריך
תפעול סאונד ניר רובין **תפעול וידאו** אנדריי לומנובסקי **רקוויזיטים** חנוך אברהם
מלבישה לריטה מיגירוב **עיצוב שיער וסירוק** לריטה מיגירוב **בניית תפאורה** אסף ג'ינו
עריכת תכניה והגהה לשונית רותי טון **צילום תמונות פוסטר** אילן בשור
צילום הצגה מעיין קאופמן **צילומי תכניה, וידאו וטריילר** רדיי רובינשטיין
אריזה גרפית גיא יעקב ישראלי. *by jax co #iskali*

יו"ר אגודת הידידים גב' עליזה מנור
מנהלת אגודת הידידים ד"ר דיתה קליינמן

מייסדים

אדמה מכתשים

לוי אריה- הקהילה היהודית של מונטריאול - FEDERATION CJA
 לוצאטו אתי וכפיר - לוצאטו את לוצאטו בע"מ
 רינה רמות - מתן שירותי בריאות בע"מ
 עליזה מנור- ע.ע מנור ייזום, שיווק וניהול בע"מ

ידידים לפי סדר א'-ב'

אברהם עדי ואליזבט, מאיר ומיכל אבן שימול - ביה"ס "עתיד" מחנה נתן,
 אביסרור גלית וג'קי - אביסרור משה ובניו, רויטל ומרקו אברג'ל - "או.אר 1009 בע"מ",
 אופק ורד זיו, איתני רונית ואלדד, אליה רחל ומקס - מגזין ברנז'ה,
 אלימלך כוכי ומאיר- אחים אלימלך בע"מ, אמויאל קובי ומיטל - קרן תעשיות,
 שלומי ויעל בהט - ש.י שנבר בע"מ, בלהה אדם, בן דוד חביב - אפיק מדיה בע"מ,
 בן כנען סימה וישראל, בן סימון רינה ואלי, ד"ר ברנר הלל ודורה, גרינבאום אירית ואשר,
 דורון מוטי וחני, הרצנו מלי וינקו, חיים עמירה ונתן, חמו שי - עבודות בניה בע"מ, כהן אביב ויוליה,
 כהן מיכל ושלמה, כהן שוש ויעקב, כחלון סימה ויעקב, אהרון כץ ומרים עינן, ליליאן עידו ואסתר,
 ליפשיץ איריס ועופר, לצר רחל ודר' שמחה, ד"ר מייסלוס מקס ורוסיטה,
 עו"ד סימונה גולדמן ואריה מימון, בן שמואל יצחק, נגב מינרלים בע"מ - רזין אלי וניצה, עפרה חן,
 עוזיאל ורד ובני, נגר מיטל ורן, נגר אבלין וגבי - פארק הרכב גבי, ד"ר יובל ומרב סופר,
 עטר בתיה ופרופ' דן, עמרני עמליה ומנחם, פוגל אירית ומוטי, צביקה הדר,
 צבי תקשורת והוצאה לאור בע"מ - אלוש צביקה וחגית, קארס נורית וסיוון, דיתה ומשה קליינמן,
 רוזנבליט אמיר, רוט אנה ואורי, נעמה ספיר ואיתי קליפר, ד"ר גרגורי ריביצקי ואנה צינברג,
 רייך יוסי ומרגית בוגן- בית מרקחת הנגב, שדה טל, שחל דוד ושושנה, שוורץ גישרה,
 שופן יהודית - כימקונטקט ישראל בע"מ, שמואל שלום, משה שרון,
 תבליני מימון - מימון אברהם ואיתי

שלומי אברהם, איתי אורי*, יעל אלקנה, מיכאל אלוני, אפרת ארנון, רון ביטרמן,
 אורי דב יוסף בלופרב, דורון בן דוד, ירדן בר כוכבא הלפרין, צחי גראד, תום גרציאני, דקלה הדר,
 יואב הייט, אסף זגה*, אסף זלמנוביץ', אסתי זקהיים, איתי חביב**, דורון טאובר*,
 אורן כהן*, ויקי כהן*, ליר כץ, אביב טומי כרמי, דורית לב ארי, רון מגידיש*,
 מיכאל מושונוב, דניאל מנוחין*, שירה נאור, אלון נוימן, לירן מזרחי*,
 נופר סלמן, הילה סעדה, אדוה עדני, תקוה עזיז, הילה פלדמן,
 מיקה פריינטי, עמית פרטוק*, שילה קוסאשווילי, עדי קורן, יריב קוק, רעות רגב*,
 לאורה ריבלין, מולי שולמן, מאי שניידר*

*בוגרי **גודמן**, בית ספר למשחק בנגב
 תלמידי **גודמן

מימין לשמאל: אבישי לוי, שירה נאור

UNTIL DEATH WILL BRING US TOGETHER

Credits

By

Noa Lazar-kainan in collaboration with
Daphna Silberg based on an idea by **Nevo Ziv**

Dramaturgy

Shahar Pinkas

Director

Daphna Silberg

Set & Video Design

Niv Manor

Costume Design

Orna Behrendt Shimony

Music

Canaan Levkovitch

Lighting Design

Keren Granek

Movement Design

Ariel N. Wolf

Assistant Director

Ruty Gefen

Nir's recorded voice **Shlomi Tapiero**

Speech **Efrat Lifshitz**

Actors

Abigail

Shira Naor

Tomer

Doron Ben David

Tzila

Dorit Lev Ari

Tal the Carpenter

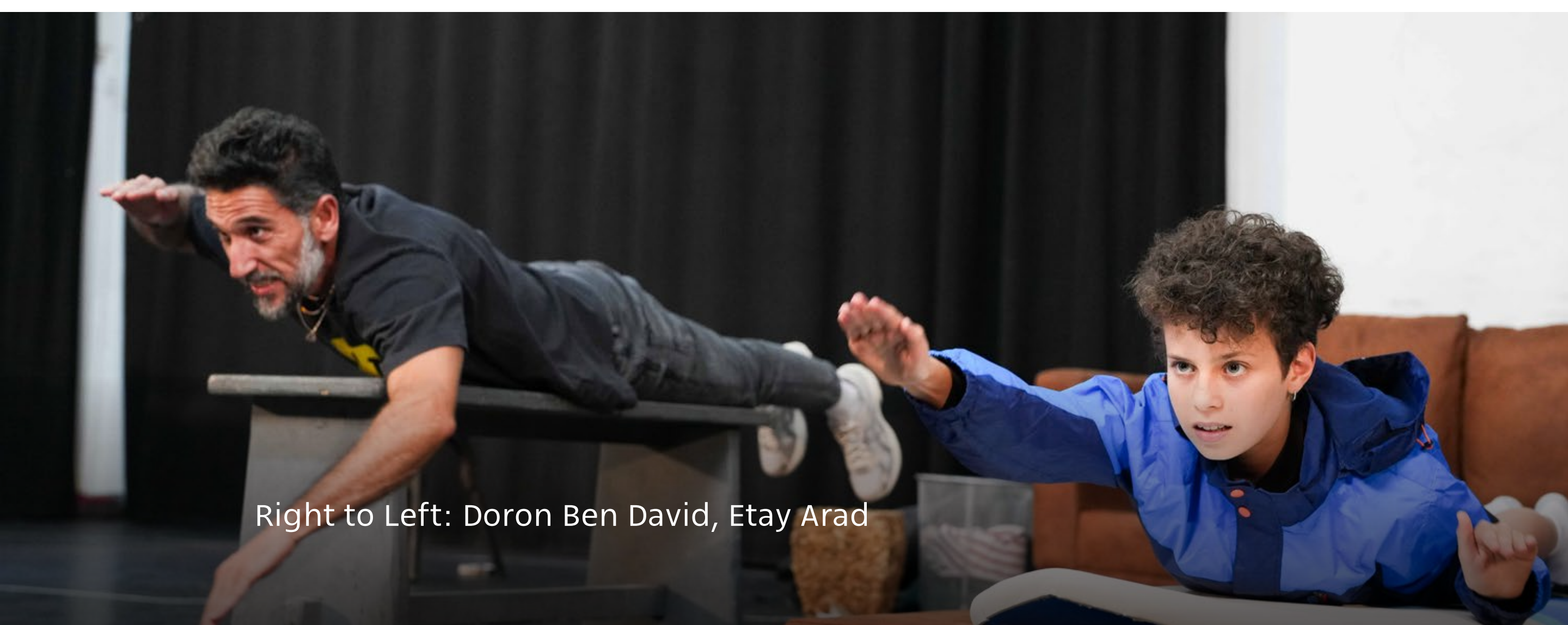
Ron bitterman

Boaz the Doctor / Yarin the
Teacher / Rabbi

Oren Cohen

Noam

Etay Arad / Avishay Levi

Right to Left: Doron Ben David, Etay Arad

Synopsis

Abigail is too young a widow, not yet forty. On the anniversary of her husband's death, she meets his best friend Tomer, through whom she discovers that her husband left her a special will. Before his death, he found three potential men for her in an attempt to provide her with a new love, the day after his death. Abigail's life is complicated enough at the moment: she has laundry, debts and a 10-year-old son, Noam, who is full of anxiety. She has no time for dating now. But she has to prove to herself and the environment that she is strong and not depressed, as it seems. As is the way of dating, Abigail finds herself in unexpected situations and for the first time faces the mourning of her husband and the question of how to fill the hole in her heart again.

A funny-sad travel comedy about life after death and the power of love.

Opening: July 25, 2024, Beer Sheva Theatre

🕒 **1 Hour and 40 minutes** with no interval

Right to Left: Shira Naor, Dorit Lev Ari

מימין לשמאל: דורית לב ארי, דורון בן דוד

תיאטרון באר-שבע

זוכה "אות בן-גוריון"
לשנת תשפ"ב, אוקטובר 2021,
מטעם אוניברסיטת בן-גוריון בנגב

b7ttheater   תיאטרון באר שבע www.b7t.co.il *2690
שדרות רגר 41, המשכן לאמנויות הבמה באר-שבע

אריזה גרפית גיא יעקב ישראלי
guyjak@israeli.